

LETO 1940

ŠTEV. 2.

Poštnina plačana
v gotovini

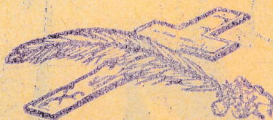
Salezijanski
VESTNIK

*Glasilo za salesijansko
sotrudstvo*

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V marcu: 1. 1, 14 — 2. 4, 24 — 3. 7, 7 — 4. 6, 18 — 5. 8, 9 — 6. 9, 10
7. 4, 12 — 8. 3, 16 — 9. 6, 27 — 10. 9, 25 — 11. 5, 6 — 12. 2, 19 — 13. 4, 23
— 14. 9, 20 — 15. 7, 1 — 16. 8, 21 — 17. 7, 5 — 18. 2, 4 — 19. 5, 3 — 20.
6, 3 — 21. 4, 17 — 22. 2, 8 — 23. 9, 22 — 24. 2, 11 — 25. 1, 2 — 26. 8, 30 — 27.
1, 29 — 28. 4, 15 — 29. 5, 28 — 30. 6, 16 — 31. 3, 28

Naši umrli sovrudniki in sovrudnice:

Perko Tereza, Mala Nedelja;
Jeretina Martin, Dob;
Kan. J. Šiška, Ljubljana;
Zupan Jozefa, Ljubljana;
Kreker Marija, Sl. Bistrica;
Brvar Jernej, Motnik;
Šinkovec Antonija, Kamnik;
Drofenik Cecilija, Sv. Barbara;
Nučič Jože, Blato;
Nučič Marija, Blato;
Rupar Urška, Žalna;
Levstik Ana, Krško;
Novak Neža, Koritno;
Tomšič Alejčija, M. Sevnica;
Leban Ignac, Gorica;
Gregorc Marija, Ljubljana;

Štržej Marija, Rakek;
Marčun K. t., Repnje;
Grile Marija, Zgoša;
Krafer Antonija, Vuzenica;
Kramer Marija, Zabukova;
Mafjašič Alojzija, Maribor;
Novak Franc, Podgrad;
Kitec Julijana, Stročja vas;
Flenc Jera, Senovo;
Vrtačnik Marija, Litija;
Vajda Marija, Radoviči;
Skubic Anton, dekan, Ribnica;
Trontelj Jozefa, Luče.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Dobrim materam v spomin

Na tem mestu se vsakikrat spominjamo tistih pokojnih sovrudnikov in sovrudnic, ki so najbolj požrtvovalno podpirali don Boskove ustanove. Toda kdo je bolj požrtvovalen, bolj velikodušen kakor tisti, ki daruje don Bosku ne samo nekaj gmočnega premoženja, ampak svoje najdražje, kar ima, svoje otroke.

Zato je prav, da se na poseben način spomnimo pokojnih staršev vsakega salezijanca. To je hotel tudi don Bosko, ki je določil, da se naj vselej, kadar umrje oče ali mati kakega salezijanca, opravi za vsakega deset sv. maš. Da tudi sovrudniki in so-

vrudnice so dolžni, da s posebno ljubeznijo molijo za tiste, ki so dali don Bosku svoje najljubše, kar so imeli.

V teku enega mesca so štirim salezijancem umrle matere, trem duhovnikom in enemu bogoslovcu. Na Stari cesti pri Ljutomeru je umrla Veronika Pučko, v Gančanih (Prekmurje) Ana Matko, v Lipovcih (Prekmurje) Terzija Jakob, v Nedelici (Prekmurje) Agata Radcha. Vse štiri so bile odlične sal. sovrudnice in dobre matere, ki so zrle svoje otroke prav vzgojiti. Molimo za njihove duše, da bi bile čim prej deležne večnega plačila pri Bogu. Naj počivajo v miru!

Don Boskov zgled

Veliki nemški apostol dr. Karel Scnnenschein je čeljal v svojih „Beležkah“, da ljudje, ki jih je ustvarila nova doba, razumejo le eno: dobroto vere, ki odseva iz oznanjevalcev krščanstva v požrtovalnem delu za blagor bližnjega in družbe. Med ljudi je treba, pa ne službeno, kajti dosegli ne bomo ničesar. Treba se je postavili v službo njihovih potreb in treba opravljati delo za njih zveličanje kot popolno predanost, ne pa kot uradno dolžnost.

Kar je izpovedal ta veliki nemški mislec in delavec, to je že v prejšnjem stoletju dejansko izvrševal veliki mladino ljub don Bosko.

Odveč bi vam bilo govoriti, kako je to čeljal, saj domala vsi poznate njegovo veliko delo za ravno mladino. Njegova vrema naj nam služi le kot zgled, da bomo objasnili eno največjih potreb današnjih dni.

Dan na dan govorimo o težkih časih, o vedro bolj p očitajočem komu izmu, v ak dan smo priče strašnih brezbožnosti, ki se dogajajo zdaj pred nami, zdaj za našim hrbtom, tožimo o krizi in o pokvarjenosti dvaj et ga sto et a. Pa če bi se v akdo izmed nas vprašal, koliko je že narečil, da bi omejil komu izem v svojem okolišu, kolikokrat je že preprečil brezbožna dejanja, koliko pokvarjenec je že spravil na pravo pot, kakšen odgovor bi dobili? Statistika bi bila bore slaba.

Ko bi mi ta čas, ko tožimo nad to kruto dobo, pomislili, kako bi se tej ali oni stvari dalo opomoči, bi kmalu prišlo do razveseljivih uspehov: Naš okoliš bi postal po nas vsaj znatno boljši, mi bi pa imeli prijetno zavest, da delamo za dobro stvar z dejanji, ne pa z golimi besedami, ki niso še nikomur vrezale niti koščka kruha, ki niso še nikomur dale zaslužka ali mu zvišale mesečne mezde. Ko bi mi ta čas, ko se z grozo spotikamo nad slabimi dejanji tega ali onega, stopili k njemu, bi mu naša krepka opora več zalegla kot tarnanje. Ko bi mi mladostniku, ki se preživlja s tatvino, ponudili košček kruha ali mu pripomogli do zaslužka, bi mu to več koristilo, kot vse naše zgražanje...

O don Bosko, kako svetel je tvoj zgled! Ti si malo govoril, pa veliko delal, delal.

Prepričan sem, če bi imeli pri nas par don Boskov, da bi ne bilo toliko tatvin, ropov in požigov; brezdelnost in komunizem bi prešla. Saj vse to prihaja iz tega, ker mladina nima v svojih mladih letih prave opore, nima srca, kateremu bi se lahko razodela.

O, dajmo mi vsi, ki nam je mar za mlade duše, stopimo često med nje, pokažimo jim dobroto vere, ki ni v golih besedah! Opore jim dajmo, pomagajmo jim in naše dobro delo začnimo s prijazno in toplo prijateljsko besedo!

Tako bomo postali veliki dobrotniki in apostoli dvajsetega stoletja!

Don Bosko piše

Don Bosko je bil vedno preobložen z delom. In vendar je dobršen del svojega delovnega časa posvetil dopisovanju. Svojim sinovom, ki so l. 1875. odšli v misijone v Južno Ameriko, je pisal redno vsakih štirinajst dni. Poštar mu je prinesel vsak dan polno torbo pisem. In don Bosko je na vsa odgovarjal osebno, če je le količkaj mogel. V njegovih pismih ni zaslediti nobene naglice, pisana so mirno, preudarno, toplo, svetniško. V vsakem najdemo kako dobro misel, s katero je hotel dušo svojega bližnjega odtrgati za trenutek od sveta in jo dvigniti k Bogu. Preberimo na priliko pismo, ki ga je pisal

dijaku, ki je padel.

Castelnuovo, 20. avg. 1840.

„Resnično hudo mi je bilo, moj dragi prijatelj, ko sem zvedel, da se Vam skušnja ni posrečila, kakor ste Vi želeli in kakor so upali Vaši starši. Če boste malo premišljevali, kje je pravi vzrok te nesreče, sem prepričan, da boste spoznali, da ste sami krivi.

Če bi se bili med šolskim letom resno učili in marljivo sledili razlagi Vašega izvrstnega učitelja, bi pač ne bili zdaj ob tej uri nečastno zaostali za tovariši.

Kaj je bolj pametno: deset mescev se zabavati in na koncu zleteti ali pa pridno študirati in vsako leto izdelati? Naj bo kakor koli! Vendar, če bi smel glede tega kaj svetovati, bi rekel: Ne zanašajte se na usmiljenje izpraševalcev, rajši računajte z njihovo strogostjo. Uspeh pri skušnji je treba meriti po našem znanju, ne pa po prizanesljivosti profesorjev.

Na žalost jih je veliko, ki drugače mislijo. Na koncu jim je seveda žal, da so zapravili toliko časa; in jih je sram, ko se z dolgim nosom vračajo domov.

Za zdaj, moj dragi prijatelj, se pomirite. Drugo leto pa nesrečo popravite s tem, da se boste pošteno poprijeli učenja. Dotlej, kakor tudi poslej pa bom vedno

Vaš ljubeče vdani

Janez Bosko

Bralcu škodljivih knjig

Predragi moj Oktavij!

Vračam Ti seznam knjig, ki si mi ga poslal. Pregledal sem ga. Izmed navedenih knjig ni prav za prav nobena na „Indeksu“. Toda v nekaterih izmed njih so odstavki, ki so skrajno škodljivi za čednost mladega fanta. Zato bodi pri branju zelo previden. Pazi sam nase; in kakor hitro začutiš, da kak odstavek škoduje Tvoji duši, odloži knjigo ali pa vsaj preskoči nevarne strani.

Tvoj služabnik je moral nekoliko čakati, zakaj v čakalnici je bilo zelo veliko ljudi.

Ljubi Bog naj Ti da zdravje in svojo sveto milost. Izroči spoštljive pozdrave svoji mami in sestri. Moli zame, ki sem vedno Tvoj vdani

Janez Bosko

Turin, 11. avgusta 1859.

Podeželskemu župniku,

ki se je moral boriti z veliko malodušnostjo.

Dragi gospod župnik!

Prejel sem Vaše pismo s priloženimi 18 franki vred. Hvala! Naj Vam ljubi Bog povrne. Taki darovi so za

nas kakor božja mana, ki naj uteši naše največje potrebe. — Glede drugega pa bodite, dragi gospod župnik, čisto mirni in predvsem ne govorite več, da se boste dali premestiti. Kaj Vas pa nagiblje k temu?

To, da imate preveč dela? Recite: Umreti hočem na okopih „kakor dober vojščak Kristusa Jezusa“ (2 Tim 2, 3).

Da niste več za nobeno rabo? Recite rajši: „Vse premorem v njem, ki mi daje moč“ (Flp 4, 13).

Preveč trpljenja in trnja da je? To trnje se bo nekoč spremenilo v rože, ki bo iz njih spletena Vaša večna krona.

Časi da so tako težki in hudi? Pa saj je bilo vedno tako. Ali Bog nikomur ne odreče pomoči, samo poguma in korajže je treba. „Kristus včeraj in danes“ (Hebr 13, 8).

Prosíte me kakega nasveta; takole Vam povem: S posebno ljubeznijo se zavzemajte za otroke, starce in bolnike. S tem si boste pridobili srca vseh ljudi.

Kadar me boste počastili s svojim obiskom, se bova o vsem tem še pogovorila.

Janez Bosko

Turin, 25. oktobra 1878.

Velik zločin

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

Doslej smo govorili o dobrinah krščanskega zakona, o zarodu, o zvestobi, o zakramentu, in o osnovni zmoti, ki pravi, da je zakon zgolj človeška ustanova.

Zdaj pa preidimo do posameznosti, ki so v nasprotju s posameznimi dobrinami zakona.

Otrok nadležno breme?

Bodi najprej govor o otroku, ki si ga mnogi drznejo imenovati nadležno breme zakona in zakonce navajajo, naj se ne po čisti zdržnosti (ki je tudi v zakonu po soglasju obeh zakoncev dovoljena), ampak s tem, da naravno

dejanje izpačijo, skrbno obranijo otrok. To zločinsko prostost si prisvajajo nekateri, ker ne marajo otrok in hočejo slo uživati brez bremena, drugi zopet, češ da ne morejo zdržno živeti, a tudi ne morejo radi sebe ali matere ali radi gmotnih težav dopustiti zaroda.

Toda iz nobenega, še tako tehtnega razloga, se ne more zgoditi, da bi nekaj, kar je v bistvu proti naravi, postalo naravi primerno in dobro. Ker pa je zakonsko dejanje po svoji naravi namenjeno za rodnjo otrok, zato tisti, ki mu z namenom

Podsused pri Zagrebu: *Nova cerkev sv. Janeza Boska pred blagoslovitvijo.*

jemljejo to naravno in svojsko moč, ravnaajo proti naravi in delajo nekaj, kar je sramotno in v bistvu nenravno.

Zato se ni čuditi, da, kakor priča tudi sveto pismo, neskončno sveti Bog silno sovraži to zločesto ravnanje in da ga je včasih s smrtjo kaznoval, kakor omenja sv. Avgustin: „Nedopustno in sramotno se tudi z zakonito ženo združi, kdor se izogiba spočetja. To je storil Onan, sin Jude, in ubil ga je zaradi tega Bog.“

Kaj pravi Cerkev

Ker so torej nekateri, očitno zapustivši krščanski nauk, ki se od početka do danes ni spremenil, še nedavno menili, da morajo oznanjati javno in svečano drugačen nauk, zato katoliška Cerkev, ki ji je sam Bog izročil učenje in obrambo nraavnosti in poštenja, sredi tega propadanja nraavnosti, da obvaruje čistost zakonske zveze tega grdega madeža, v znamenje svojega božjega poslanstva po Nas mogočno dviga svoj glas in iznova proglašaa: Vsaka raba zakona, pri kateri se zakonskemu dejanju z namenom vzame na-

ravna sposobnost za roditev novega življenja, je proti božji in naravni postavi, in se tisti, ki kaj takega store, omadežujejo s smrtnim grehom.

Zato opominjamo spovednike in druge dušne pastirje po Naši najvišji oblasti in radi zveličanja vseh duš, naj ne puščajo sebi izročeni vernikov glede te nadvse važne božje postave v zmoti, še mnogo bolj pa, naj se sami ne dajo zavesti do takih napačnih mnenj in naj jim na noben način ne popuščajo. Ako pa bi kak spovednik ali dušni pastir, kar Bog obvaruj, sebi izročene vernike ali sam v te zmote zavedel ali jih vsaj s pritrjevanjem ali namernim molčanjem v njih potrdil, naj ve, da bo moral dajati najvišjemu sodniku strog račun o izdajski nezvestobi v službi. Naj pomni, da veljajo njemu Kristusove besede: „Slepi so vodniki slepih; če pa slepec slepac vodi, oba v jamo padeta“ (Mt 15, 14).

Kakšni so vzroki

Vzroki pa, s katerimi se zagovarja

grešna raba zakona, so, da molčimo o tistih, ki so nesramni, nekateri izmišljeni, drugi pretirani. Dobra mati Cerkev prav dobro pozna in globoko občuti vse, kar se govori o zdravju matere, ki je v smrtni nevarnosti. In kdo bi mogel brez sočuvstvovanja na to misliti? Koga ne bi prevzelo največje občudovanje, ko vidi, da se mati v heroičnem junaštvu izpostavi skoraj gotovi smrti, da bi otroku, ki ga je spočela, ohranila življenje? Kar je ona pretrpela, da bi popolnoma dovršila dolžnost materinstva, to bo edino neskočno bogati in usmiljeni Bog mogel povrniti, in sicer gotovo ne le s polno, ampak zvrhano mero.

Prav dobro tudi ve sveta Cerkev, da neredko eden izmed zakoncev samo trpi greh in ga ne dela, ko iz prav važnega razloga proti svoji volji dopusti prevrniti pravi red, in da je zato brez greha, če le tudi tedaj ne pozabi na zapoved ljubezni in ne opusti drugega opominjati in odvrčati od greha. Tudi tisti zakonci ne ravnaajo proti naravi, ki se na popolnoma naravni način poslužujejo svoje pravice, dasi radi naravnih vzrokov, bodisi časovnih okoliščin bodisi telesnih nedostatkov, ne more vzkliti novo življenje. V zakonu in v rabi zakonskih pravic so še drugotni nameni, n. pr. medsebojna pomoč, negovanje medsebojne ljubezni, uteha poželjivosti, kate nameravati zakonskim ni prepovedano, da je le nedotaknjeno notranje

bistvo tega dejanja in dolžno usmerjanje na prvotni namen.

Srce nam stiskajo tudi tožbe tistih zakonskih, ki jih tare huda revščina in ki imajo veliko težavo s prehrano otrok.

Toda varovati se je prav skrbno, da žalostne premoženjske razmere ne bodo prilika za še bolj žalostno zmoto. Nobene tolike težave namreč ne morejo nastati, da bi mogle odpraviti božje postave, ki prepovedujejo po bistvu in naravi slaba dejanja. V vseh razmerah pa morejo zakonci s pomočjo božje milosti svojo nalogo zvesto spolnjevati in zakonsko čistost tega sramotnega madeža obvarovati. Zakaj trdno stoji krščanska verska resnica, izražena v nauku tridentskega zbora: „Nihče ne sme govoriti predrznih in od očetov pod kaznijo izobčenja zabranjenih besed: »Spolnjevanje božjih zapovedi opravičenemu človeku ni mogoče.« Bog namreč nič nemogočega ne zapoveduje, ampak z zapovedjo opominja, da storiš, kar moreš, in prosiš, česar ne moreš, in te podpira, da moreš.“ Isti nauk je Cerkev ponovno in svečano zaukazala in ga potrdila, ko je obsodila janzenistovsko krivoverstvo, ki se je drznilo proti božji dobrotljivosti bogokletno govoriti: „Nekatere božje postave so tudi pravičnim, dasi hočejo in se trudijo po sedanjih močeh, ki jih imajo, nemogoče; ne dobe tudi ne milosti, da bi jim postale mogoče.“

Ne skruni božjega imena

Po vojni se je razpasel med našim narodom sramoten madež, ostudno bogokletstvo v tujih jezikih, ki kliče jezo božjo na ves narod. Zato poziva KKK vse verne Slovence, da z vsemi silami napravijo konec tej naši veliki sramoti.

a) Vsak dostojen človek naj opominja in posvari vsakega bogokletneža, kadar sliši kako bogokletstvo.

b) Ker je bogokletstvo tudi po državni postavi kaznivo, naj se ta določba tudi dejansko izvršuje.

c) Po zgledu Amerike in Italije naj se tudi pri nas osnujejo posebna združenja, ki naj začno skupno borbo proti bogokletstvu. Vsa slovenska javnost mora vedeti, da je bogokletstvo v tujih jezikih slovenska sramota in zločin pred Bogom, narodom in državo, ki ga je dolžan vsakdo zatirati.

† Duhovni svetnik Ivan Doberšek

Zadnjič smo poročali v Vestniku, da je v Slovenski Bistrici pri šolskih sestrah umrl od kapi zadet duhovni svetnik in župnik v pokoju Ivan Doberšek. Ker nam čas tedaj ni dopuščal več, da bi o rajnem gospodu ki je bil iskren prijatelj sinov sv. Janeza

Boska in velik salezijanski sotrudnik, obširneje spregovorili, storimo to danes, da se oddolžimo spominu blagega pokojnika in dobrotnika.

Rajni gospod Doberšek se je rodil 28. januarja 1865. v Žusmu pri Šmarjah. Kot nadarjenega in pobožnega dečka so starši na prigovarjanje domačega gospoda poslali v gimnazijo, da bi po končanih gimnazijskih studijah postal duhovnik. Mladega, prikupnega in zelo vedrega mladeniča so vzljubili vsi, ki so se z njim v življenju srečali. Že v svojih mladih letih je osvajal srca s svojo izredno dobrosrčnostjo in srčno plemenitostjo. Posebno se je razodevala njegova dobra čud ob trpljenju bližnjikov. Kako je znal tolažiti in lajšati telesno in duševno gorje, vedo dobro tisti, ki so v njegovem dolgem dušno pastirskem življenju imeli priliko in srečo okušati njegovo dobrotno roko in plemenito srce. In

tega samaritanskega dela mu ni nikoli zmanjkalo. Saj se v tako obširni župniji s tako raznovrstnimi prebivalci, kot je sevniška, vedno najde poleg sreče in dobrote tudi mnogo gorja in zlobe. Rajnemu gospodu svetniku pa to ni jemalo poguma, niso ga potrla niti najhujša leta preizkušnje med svetovno vojno: vse skozi je trdno ostal na svoji začrtani poti ljubezni in dobrote. Vedno vedrega lica in poln razumevajoče ljubezni za vsako bedo in potrebo, je delil duhovne in telesne dobrote.

Za župnišče v Sevnici in za dobrega gospoda v njem so vedeli vsi bližnji in daljni reveži in brezposelni. Od njegovega praga ni odšel nihče praznih rok. Zgodilo se je celo, da so njegovo dobroto tudi zlorabljali. Tako je nekoč, ko ni imel nič denarja, da bi obdaroval brezposelnega, vzel svoj klobuk in mu ga dal vbogajme. Pa kako se je par dni potem začudil, ko mu je drug pohajač prinesel lastni klobuk v prodajo.

Pokojni gospod Ivan Doberšek je bil kakor kruh, ki se ga nikdar ne naveličaš in ki ga ne moreš pogrešati. Priti v njegovo družino je pomenilo, odpočiti se in poživiti svoje srce z dobroto in plemenitostjo. Njegova preprosta iskrenost in domačnost je osvojila vsakogar. Nekdo je zadnjič dejal, da rajnega gospoda Doberška ni bilo mogoče ne ljubiti. S svojim velikim srcem je vse razumel in zato tudi vse odpustil. O vsakem je znal govoriti samo dobro. Vsakega je znal opravičiti in vzbuditi v njem zaupanje v sebe.

Posebno pa je odlikovala rajnega gospoda svetnika ljubezen do sv. Janeza Boska. Za njegovo delo se je tako navdušil, da se je hotel z vsem življenjem — že kot župnik — posvetiti salezijanskemu apostolatu. Ko je božji služabnik Mihael Rua, prvi naslednik don Boskov, obiskal zavode v Sloveniji in prišel tudi na Radno, je rajni gospod svetnik vprašal Ruo

za svet, kaj naj naredi. Tedaj se je srečalo dvoje velikih in plemenitih src. Zdi se, da sta drug drugega spregledala in veliki don Boskov učeneec je ljubeznivo povedal vnetemu don Boskovemu častilcu, da don Bosko potrebuje tudi med svetom velikih prijateljev, ki mu lahko še bolj koristijo kot v družbi. In gospod svetnik je to razumel, sprejel in izvrševal. Koliko je on pomagal Radni v letih stradanja med svetovno vojno, ve samo ljubi Bog in tisti salezijanci, ki so tedaj bili na Radni. In ko se je zidala na Rakovniku cerkev Marije Pomočnice, ali ni bil gospod Doberšek tisti, ki je s tedanjim ravnateljem na Rakovniku in poznejšim inšpektorjem dr. Walandom — hodil po svoji hriboviti fari od hiše do hiše in nabiral les za ostrešje cerkve Marije Pomočnice? — Župnišče gospoda svetnika je bilo za radniške in druge salezijance kakor dom, kjer jih ljubeznivi očka vedno z ljubeznijo čaka in je pripravljen pomagati v vsaki potrebi.

Rajni gospod svetnik je bil tudi eden od tistih skoraj redkih svetnih duhovnikov, ki je cenil redovno življenje in ga znal pravilno vrednotiti. Kolikokrat je moral braniti bodisi salezijance bodisi druge redovne družbe pred krivičnimi očitki in to pri ljudeh, ki bi morali tudi o redovnem življenju imeti prave pojme.

Ob koncu se nam vsiljuje še eno vprašanje: odkod gospodu svetniku ta velika srčna plemenitost, ki ni omagala niti v najhujših preizkušnjah? Kje je zajemal moč, da je ostal vedrega obraza tudi potem, ko so se vsule nanj nadloge, ko so mu razžagali koleno, da ni mogel več redno vršiti

dušnopastirske službe, on pa je vse to prenašal s smehom in se šalil o svojih treh nogah?

Odgovor na to dobimo, ako pogledamo tudi v njegovo duhovno življenje. Rajni gospod svetnik je bil res mladika na vinski trti — Kristusu. Bil je globoko zasidran v živi veri, da se brez božje pripustitve človeku niti las ne skrivi. Iz tabernaklja je vsak dan črpal novih moči in poguma v trpljenju in preizkušnjah. Otroško vdano je častil Marijo Pomočnico in se ji priporočal v varstvo. Cutil je nad seboj njeno blagodejno roko in zato je vse prenašal z nasmehom na ustnih. V zadnji mesecih si je želel samo, da bi lahko večkrat govoril s salezijanci. In bil je ves srečen, ko ga je kdo od nas obiskal v Slovenski Bistrici.

Pravijo, da se vrednost moža pokaže ob smrti. Če to drži, potem o rajnem gospodu lahko rečemo z vso gotovostjo: umrl je mož. Od vseh krajev so prihitali njegovi stanovski tovariši, bilo jih je blizu 50. Iz drugih krajev so prišli k njemu po slovo njegovi prijatelji in znanci, njegova bivša župnija je bila častno zastopana ob zadnjem slovesu. In če si gledal, kako si ob njegovem odprtem grobu otirajo solze resni, zastavni in v življenja bridkosti preizkušeni možje, si si pač moral reči: Zdaj smo položili v grob plemenitega moža.

Salezijanci žalujemo nad izgubo tako plemenitega sotrudnika. — In ko molimo za njegovo dušo, prosimo Gospoda živih in mrtvih, da nam pošlje veliko takih in tako iskrenih prijateljev.

TO JE KATOLIŠKA AKCIJA!

„Na delo za katoliško stvar,“ je bilo geslo delavca Franca Helwiga. Ko mu je bilo 22 let, je bral neko knjigo o don Bosku. Branje ga je tako prevzelo, da se je odpovedal dotedanji službi in preselil v industrijsko mesto Bochum, kjer je vse proste ure posvetil velikomestni mladini. — In kakšen je bil računski zaključek njegovega življenja ob smrtni uri? Šestdeset duhovnikov je po njegovem prizadevanju stopilo k božjemu oltarju. Zavaljo tega so ga imenovali „duhovniški stric“ in „bohumski don Bosko“ — in vendar je bil samo navaden sprevodnik pri cestni železnici.

Okrog po Tokiju

Vesela vest.

Na misijonskem dvorišču je vse živo. Dečki in deklice se v velikih gručah veselo igrajo; nekateri kričijo in tekajo, a dobijo se tudi taki, ki se žalostno cmerijo v kakem kotu. Kaj se ne bi, ko so jih večji tovariši izločili od igre! Tedaj je pozvonil veliki električni zvonec. Vrvenje je poñehalo, igre so se končale in množice otrok so se zbrale pred veliko dvorano. Najprej je odšel v dvorano prvi razred, potem drugi, tretji... gimnazijci in končno tudi odrasli, ki jih je priznala radovednost, da ti poslušali, kaj bo povedal seusei (učitelj) pri pripovedovanju.

Ko se je vse pomirilo, sem vstopil pred kakih 300 otrok vseh vrst in več radovednih odraslih ljudi. V ozadju dvorane je zagrmel glas starega vojaka, služabnika: „Pozdrav!“ Vsa množica je mirno vstala ter se mi globoko poklonila. Seveda tudi jaz ji nisem ostal dolžan in sem moral odzdraviti z globokim poklonom. „Sedite!“ je spet zabobnelo po dvorani in 600 radovednih oči se je uprlo vame.

„Tam daleč na zahodu, na skrajni točki Azije, je nekoč živel fant dvanajstih let. Toda ta mladenič ni bil samo navaden človek, bil je tudi Bog in se je imenoval... Kdo ve, kako se je imenoval?“ Pogledal sem po dvorani in daleč zadaj je neki gimnazijec dvignil roko in potem dejal: „Buda.“ „Ni res, kdo ve, kako se je imenoval človek - Bog, ki je živel v Palestini?“

Neki četrtošolček je jecljaje spravil iz sebe: „Don Bosuko.“ Tedaj pa je dvignila roko Akiko in zmagoslavno rekla: „Jezusu.“ „Da, tisti mladenič je bil Jezus Kristus. Ko je imel dvanajst let je šel s svojimi starši v Jeruzalem, v sveto mesto, kot je za budiste Kyito, da bi počastil v templju svojega nebeškega Očeta... Jezus se je spet vrnil v Nazaret in je bil pokoren svojim staršem.“

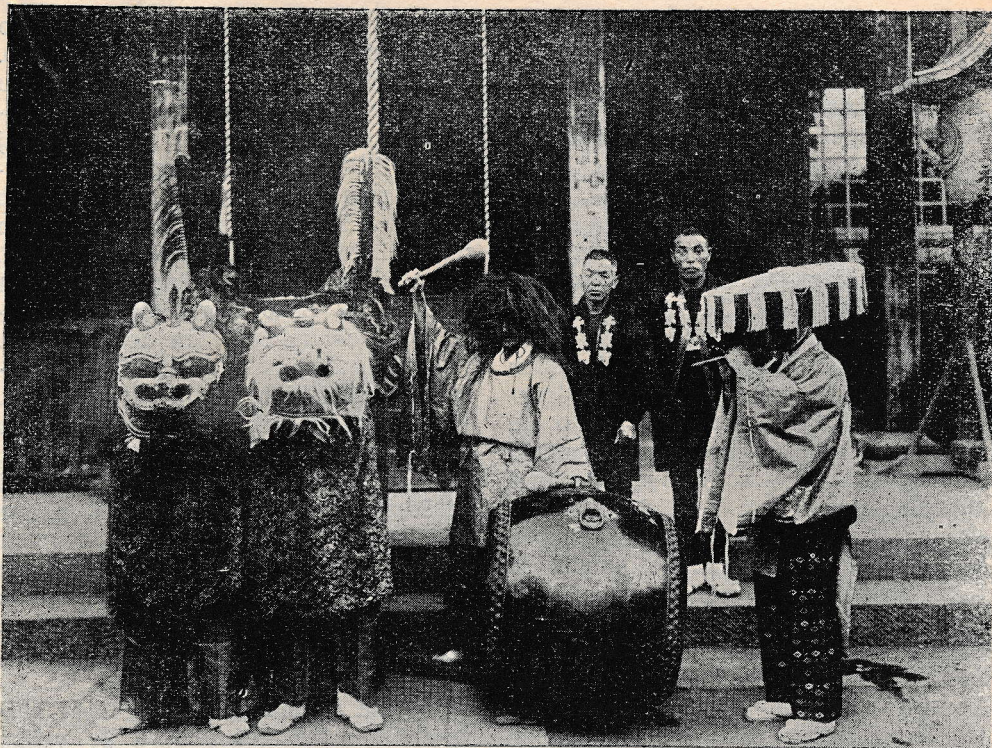
Proti koncu pripovedovanja sem rekel: „Danes vam naznanim, da bomo tudi mi šli zadnjo nedeljo tega mesca na izlet. Kdor bo imel dovolj žigov in je bil priden ves mesec, bo šel brezplačno, kajti g. župnik nam bo plačal pot. Toda morate biti pridni, kot je bil mali Jezus...“

Spet je zadonel iz ozadja dvorane mogočni „Pozdrav!“ in takoj potem so otroci hiteli iz dvorane ter mi pinašali svoje knjižice za žige. Taki, ki niso niti enkrat ves mesec junij manjkali pri pripovedovanju, je bilo nekaj čez petdeset.

Ko so zapele trobente...

Sklenili smo, da bomo odšli na izlet zadnjo nedeljo mesca junija; odhod je bil določen za deveto uro predpoldne. Prej nismo mogli odriniti, ker sem moral pomagati g. župniku pri obeh sv. mašah. Toda nekateri so se že ob šestih zbrali in bili pripravljeni ter so me venomer hodili vpraševat kar v cerkev, ali še ni čas za odhod.

Ker je bilo precej takih fantkov, ki so pripadali k skupini skavtov in

Odlomek iz poganske verske procesije na Japonskem. — Prave pustne maskare! — (Avg. Antolin.)

so znali tudi igrati na trobente, sem dovolil, da so vzeli s seboj na izlet tudi svoje inštrumente. Ob devetih se je oglasilo osem trobent in naznanilo Tokiju, da razgrajači iz Mikawažime gredo na izlet. Večina fantov je bila zelo revna, bili so bosí in brez jopiča. Tudi pokrivala so bila taka, da bi se jih vrabci v prosu bali. Bili so res prav taki reveži, kakor so bili tisti, ki jih je vodil don Bosko na izlete nekoč v Turinu.

Za izlet smo si izbrali majhen park z jezerom izven Tokija. Z električnim vlakom smo se vozili dobro uro. To bi morali videti, kako nas je ljudstvo gledalo! Naši trobentarji so trobili brez prestanka in še precej dobro. Seveda glavni igralec sem pa bil jaz - tujec, oblečen na tako čuden način za Japonce, ki še niso videli misijonarja. Niso si mogli razložiti kako to, da tujec vodi toliko ubogih otrok na izlet. Tu

in tam se je kak možakar ojunačil in vprašal fante: „Kdo je ta tujec?“ In fantje so zmagoslavno odgovarjali: „Antolin seusei; kaj ne poznate našega seuseia?“ (Seusei pomeni učitelj in tako nas kličejo tukaj otroci.) Seveda, možakar ni zvedel nič posebnega in je še bolj začudeno gledal. Jaz sem si pa mislil: Ko bi mene kdo vprašal, kdo sem, bi mu povedal marsikatero resnico, ki bi prinesla tudi njegovi duši nekoliko luči. Toda toliko si nobeden ni upal.

Ko smo prispeli v park, smo začeli lepo igro z žogo in okrog nas se je zbrala velika množica radovednežev. Za kosilo si 'je vsak fant prinesel škatljo z rižem. Toda morali smo se vsaj nekoliko skriti, da bi pojedli skromne zaloge riža, zato smo odšli na drugo stran jezera. Popoldne smo se sprehajali ob jezeru, se igrali in gledali ribe. Fantje so me tudi večkrat

prosili, da bi se šli vozit s čolni. Kako rad bi jih bil uslišal, saj ti reveži še nikdar niso okusili takega veselja. A moj mošnjiček je bil tako suh, da res ni mogel dati nič več iz sebe.

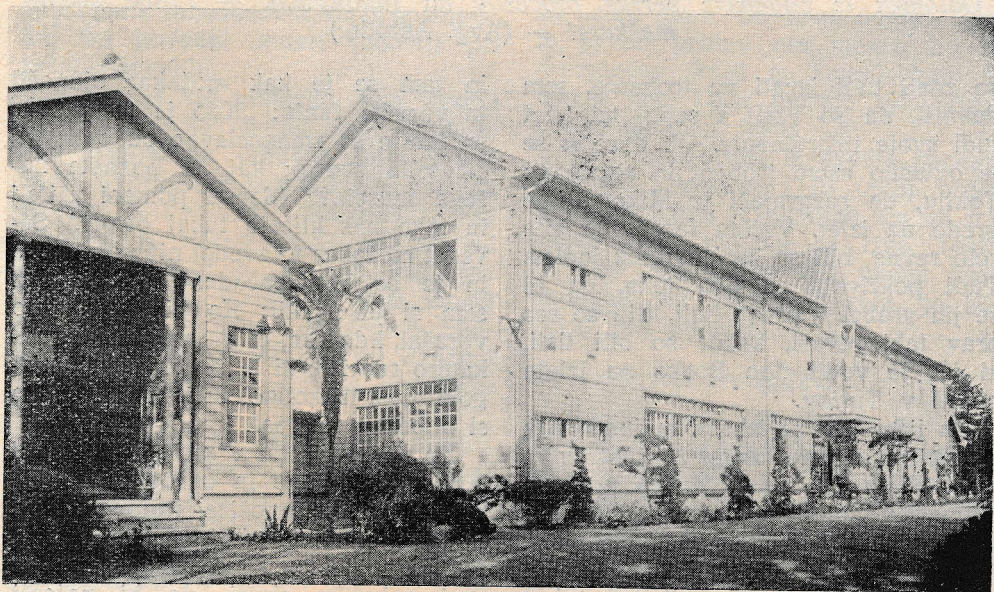
Neznana prijatelja.

Žalostno sem premišljeval, na kakšen način bi mogel dobiti vsaj en čoln za nekoliko časa. Tedaj sta se mi približala dva odrasla fanta. „Dober dan, gospod!“ Sta me pozdravila eden v italijanskem jeziku, a drugi v francoskem. Odzdravil sem jima. Nato sta se mi predstavila. Eden je že končal šolo tujih jezikov v Tokiju in je zdaj zaposlen v glavnem kinu, drugi se sedaj nahaja v zadnjem letniku šole za tuje jezike. Prosila sta me, ako bi se hotel nekoliko z njima pogovarjati v italijanskem ali francoskem jeziku. Omenil sem, da nisem sam, ampak s fanti in da jih ne morem pustiti samih. Tedaj je pristopil k meni majhen fantek in mi dejal: „Gospod, pojdimo se vozit s čolnom; plačajte nam en čoln.“

Naj bo, sem si mislil, za en čoln bo potrebno 2 din, toliko se bo še dobilo. Zato smo se napotili proti pristanišču za čolne. Med potjo sem razlagal svojima novima znancema, kdo sem, kaj delam in kdo so ti ubogi otroci. Povedal sem jima, da so sinovi revnih delavcev iz središča Tokija, da sem moral izlet sam plačati, da so pridni, da radi zahajajo v misijon. i. t. d. A onadva sta občudovala krščansko požrtvovalnost in ljubezen do bližnjega. Povedal sem jima tudi marsikatero besedo o katoliški veri in o pravem Bogu.

Ko smo dospeli v pristanišče, smo bili že „stari prijatelji“. Starejši fant, star čez 25 let, mi je dejal: „Jaz bi se še rad vadil v italijanščini. Ko se bova midva pogovarjala, naj se gredo fantje vozit po jezeru. Čolne bom jaz plačal za vse, moj prijatelj jih bo pa vodil kot kako vojno brodovje. Čolne bom najel za celi dve uri. Ej, fantje v čolne!“

Morete si misliti, kako sem se razveselil ob teh besedah, a še veliko večje veselje je zavladalo med fanti.

Malo semenišče v Miyazakiju, kjer se pod vodstvom salezijancev okrog 50 semeniščnikov pripravlja na duhovski poklic. Veliko semenišče je skupno za vso Japonsko v Tokiju. Število bogoslovcev znatno pada, ker jih veliko pobere vojska. (Avg. Antolin.)

Saj tudi jaz iščem vero...

S prijateljem sva se vsedla na klopico ob jezeru in se pogovarjala o raznih rečeh. Končno je prišlo na vrsto tudi versko vprašanje. Kmalu sem spoznal, da je Jamamoto San imel precej zmešane pojme o katoliški veri. Za njega je bila katoliška vera protestanska. Poznal je namreč samo Kristokyo (krščansko vero), ni pa ločil Katorikukyo. Razložil sem mu na dolgo in široko, da mi nismo protestanti in da je le katoliška vera prava.

Po enournem pogovarjanju mi je čisto preprosto dejal: „Saj tudi jaz iščem vero... Skoraj popolnoma sem že bil prepričan, da je neka vera potrebna, toda nisem se še mogel odločiti za nobeno. Vi mi dokazujete, da je katoliška vera prava, toda... bom še skušal najti katero. Budizem mi ne zadostuje. Rad bi verjel vašim besedam, a... bom že skušal sam poiskati resnico.“

Fantje so se vrnili iz čolnov in napočil je čas odhoda. Preden sem se poslovil od Jamamota, sem mu dejal: „Dobro premisli besede, ki si jih slišal danes o katoliški veri. Ne misli, da sem te hotel prevariti. Resnica je samo ena. Ako se bo tvoje srce bojevalo z dvomi o Bogu in o veri,

pridi k meni v Mikawažimo ali pa pojdi h kakemu katoliškemu misijonarju, ki ti bo radevolje razložil vse; toda samo pri katoliškem misijonarju boš našel resnico.“

Na poti proti domu me niso mogli raztresti niti veseli fantje, mislil sem na dušo, kateri sem pokazal pot proti resnici, proti luči. Koliko takih sem že srečal v življenju! Največkrat sem dobil isti žalostni odgovor: „Bom že poskusil..., pozneje...“

Misijonar seje seme božje besede vedno in povsod. Njegovo delo budi zanimanje za njega in za vero, ki jo predstavlja. Njegove besede prihajajo iz srca, polnega ljubezni do duš. Duše pa zelo različno sprejemajo njegove besede. Pa saj je že Jezus pravil svojim apostolom: „Sejavec je šel sejat seme in nekaj ga je padlo na pot, nekaj na kamenje, nekaj med trnje; toda ono, ki je padlo v dobro zemljo, je obrodilo stoteren sad.“

Misijonar seje, Bog pa daje milost, da seme vzklije. In to milost lahko izprositi tudi vi, predragi misijonski prijatelji v domovini. Vaša goreča molitev naj spremlja misijonarjevo delovanje vedno in povsod.

Antolin Avguštin.

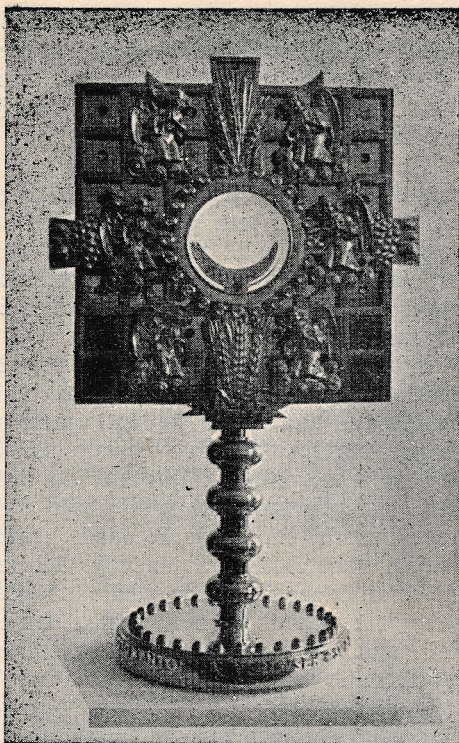

Dve lepi umetnini

Cerkev sv. Terezije na Kodeljevem in kapelica v Domu M. P. na Karlovški cesti 22 sta dobili novi monštranci. Načrte za kodeljevsko je naredil arh. ing. Herman Hus, za drugo pa arh. Vlado Gajšek. Izdelal pa je obe pod-

jetni ljubljanski pasar Janez Drnovšek iz Trnovega.

Ker sta obe monštranci pravi umetnini, ju hočemo na kratko predstaviti našim bralcem, tako kakor ju razumeta umetnika sama.

Nova monštranca na Kodeljevem

Gospod arh. ing. Herman Hus takole piše o monštranci

na Kodeljevem.

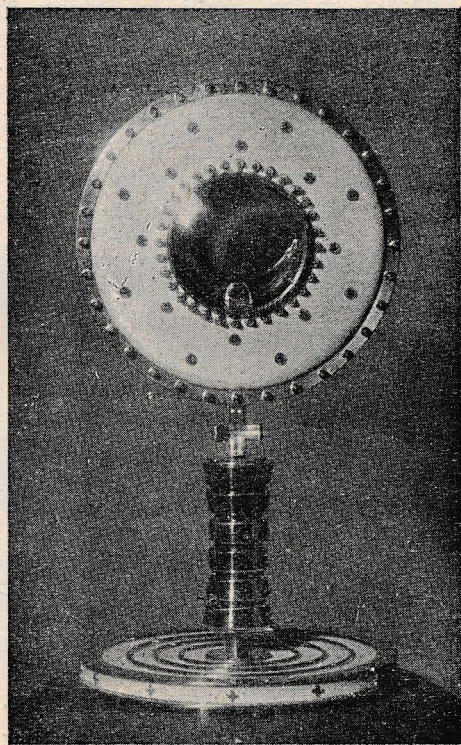
„Monštranca je sveta posoda, ki služi pri cerkvenih obredih, da se z njo pokaže ljudstvu Najsvetejše. Po svojem bistvu je porabni predmet, ki se prenaša z rokami, zato naj bo njega oblika čim pripravnejša. Vendar so pa v vseh časih od njenega pojava v XIV. stoletju vsi narodi smatrali, da jo je treba kot nositeljico Najsvetejšega čim lepše oblikovati. Zato je bila vedno predmet prvenstvenih del umetne obrti.

Brez dvoma se je nje oblika razvila iz romanskega relikvijara, ki je v XII. stoletju prehajal iz skrinjice v podobi hiše v prostejšo in porabnejšo obliko z nogo, držajem in telesom za relikvijo. Tvorci monštranc vsake dobe pa niso nikoli pozabili, da je nje bistvo in predpoda hišica nekdanjega relikvijara, zato so vpletali in gradili

nje obstenje iz arhitektonskih členov v skladju s tedaj gospodujočim slogom arhitekture.

Gotika uporablja fijale, rozete oken, šilaste oboke in baldahine z malo plastiko; renesansa se poslužuje stebričev, arhitravov in balustrad, medtem ko barok in rokoko, razgiban v čustvenem pojmovanju oblik, prinaša oblake, plavajoče angeljce in cvetje, obdano s sončnimi žarki. Moderna arhitektura, zvesta smotrnemu zasledovanju v podajanju bistva, skuša pokazati le hostijo kot začetek in konec vsega, vendar pa čestokrat dodaja, enako minulim dobam, arhitektonske člene, poživljene s plastiko, in skupno z njimi ustvarja dostojno arhitekturo v malem.

Nova monštranca za cerkev na Kodeljevem je zajeta v povedanih spoznanjih. Napravljena je iz čistega srebra in vsa v ognju težko pozlačena. Visoka je 55 cm ter tehta 5,5 kg.

Nova monštranca v Domu M. P.

Zasnovana je v obliki križa, katerega središče je celica za hostijo. Križ prepletajo motivi klasja ter vinske trte z grozdi. Celico obkrožajo letajoči angelci sloneči na oblakih. Vsemu daje ozadje štirikotna plošča, z visokimi rebri deljena v posamezna polja, kot odmev moderne konstrukcije v arhitekturi in prispodoba stropa cerkvene dvorane Terezikinega sveišča, ki krije nebu enako v molitvi zbrane vernike. V poljih, ob okencu in na podstavku je obogatena z barvastimi kamenčki, okrog plošče podnožja se pa vije plastični napis darovalca s posvetilom.“

Gospod arh. Vlado Gajšek pa pravi o monštranci

v Domu M. P.

„Kljub majhnim materialnim sredstvom, katere sem imel na razpolago za to monštranco, nisem opustil osnovne misli, namreč da z delom samim izrazim lastnika — Dekliški dom —, to se pravi, da vnesem v delo izraz lirično nežne ženske duše in da hostijo čim bolj poudarim in ji dam najvidnejšo mesto.“

Iz belega, s pergamentom preoblečenega in s koncentričnimi zlatimi krogi okovanega podstavka, katerega obod krasi 12 zlatih križev — 12 apostolov, raste močan šestdelni steber, ki prehaja z večjim križem — Krist — v zgornji del, katerega imenujem „Božji kruh“. Sredi tega „kruhka“ je prostor za lunulo, ki je z zlatimi žebli okrašen in tvori pas, oziroma venec med belino hostije same in med belino pergamenta, ki je posut z rdečimi rubini.

Da obdržim lepoto preproste oblike, v izbranem materialu in pravilnem sorazmerju, mi je bil vsak dodaten okras nepotreben. S tem sem dosegel tudi nizek proračun.

Posebnost monštrance je v harmoničnem prelivanju barv, med belino pergamenta, žlahtnostjo zlata in kamnov ter rdečega usnja.

Poudarek v delih naše dobe je poleg čistega sorazmerja, preprostosti in jasnosti, tudi v plemenitem materialu in v pestrem barvnem zanosu.

Dela cerkvene umetnosti naj bodo merilo in dokaz, da razumemo čas, v katerem živimo.“

Iz naših zavodov

Dekliški dom Marije Pomočnice

Sedaj je res že zadnji čas, da se oglasimo v „Vestniku“ tudi me dekleta, ki se zbiramo v Dekliškem domu Marije Pomočnice. Pravkar sta mini i dve leti, odkar so vzele Hčere Marije Pomočnice v najem klet in kegljišče v Pavlinovi hiši na Privozu in odprle nedeljski oratorij in otroški vrtec. Začetek je bil docela po don Boskovem zgledu. On je zbiral svoje dečke v skednju, sestre pa deklice v tesni kleti, ki je bila še manjša od don Boskovega skednja. Pol leta po ustanovitvi oratorija so se Hčere M. P. preselile na Karlovško c. 22 in tu ustanovile Dekliški dom.

Odslej oživi vsako nedeljo dvorišče tega doma, povsod odmeva pesem in

vrisk živahnih deklic, ki se pod skrbnim sestrskim vodstvom vesele in zabavajo. Toda ne samo zabavajo se, najprej gredo manjše k nauku in blagoslovu v faro cerkev, večje in gojenke pa v domačo kapelico — potem šele pride na vrsto zabava.

Dekleta od 16. leta naprej se zbirajo v krožku M. P., ki šteje sedaj 24 članic. V prijetni krožkovi sobici se vrše vsak torek sestanki, kjer je najprej predavanje in razgovor, nato pa se vrste pesmi ena za drugo, tako da kar prehitro mine čas. Živahno deluje tudi krožkov dramatski odsek, ki večkrat preseneti oratorij s kako lepo igro. Prva predstava je bila „Pesem o božji ljubezni“. Za god sv. Miklavža je bila uprizorjena Vombergarjeva trodejanka „Nebeska storija“. Sv. Miklavž se je skazal zelo radodarnega, za kar gre zahvala skrbnim sestram in dobrotnikom. En sam spev ljubezni do Brezmadežne pa je bila akademija njej na čast, kjer so sodelovali vsi od najmanjših iz vrtca pa do gojenk in krožka. Na Sv. Tri kralje je priredil dramatski odsek igro „Božični večer ciganke Lejle“ in „Sv. večer pri gospe Piji“.

Srce vsega doma je ljubka kapelica, kjer se zbiramo večje ob nedeljah k skupni sv. maši, enkrat na mesec pa k duhovni obnovi, da napravimo kratek obračun same s seboj in pristopimo vse k sv. obhajilu. Nadvse lepo in pristrčno je bilo v kapelici na sv. večer pri polnočnici. Bile so kar tri sv. maše, pri katerih je kaj ubrano prepeval krožkov zbor. Pri prvi sv. maši je bilo tudi izpostavljeno Najsvetejše v novi prelepi monštranci, ki sta jo oskrbela naša dobrotnika.

Res prijetno je v Dekliškem domu, povsod vlada domačnost in ljubezen, zato smo dekleta iz vsega srca hva-

Dom M. P.: Zgoraj: igralke iz „Pesmi o božji ljubezni“; v sredi: skupina deklet, ki so sodelovale pri akademiji na praznik Brezmadežne; spodaj: prizor iz igre „Božični večer ciganke Lejle“.

ležne božji previdnosti, da nam je poslala skrbne sestre, ki delajo in se žrtvujejo za nas.

*

Obetajoči ustanovi želimo božjega blagoslova in vsestranske podpore!

Radna

Mogoče je prišlo komu na misel, ko je prebiral zadnje številke Vestnika, da smo se Radničani sprli s svetom, ker se nič ne oglasimo. Pa ni tako. Le čas tako hitro beži, da sproti pozabimo na to svojo dolžnost. Zato se vam bomo pa sedaj nekoliko oddolžili.

Novinci in študentje se z duševnim delom pripravljamo na svoj bodoči poklic — na delo med mladino. Učenje in vsakdanja opravila se vrstijo, tako da smo vedno zaposleni. Vendar pa tudi drugih stvari ne pozabljamo, zlasti tistih ne, ki bi nam mogle v življenju koristiti. Ena od teh je muzika, ki jo vneto gojimo.

Zadnji mesec preteklega leta nam je minil v samih prireditvah. Za Miklavža smo imeli opereto „Miklavž prihaja“. Brezmadežno smo obhajali z veliko slovesnostjo, ki jo je zaključila duhovna igra „Zornice“.

Nato je zavelo božično razpoloženje, ki so nam ga budile adventne pesmi in božična devetdnevnic. Sveti večer smo preživeli ob jaslicah. Božična pesem je ogrela naša srca in bili smo srečni, kakor da je med nami sveta družina. Proti polnoči smo se vsi v veselju, kakršno vlada v družinah na sveti večer, odpravili k polnočnici. V veselem razpoloženju smo preživeli nadaljnje praznike. Za Štefanovo smo uprizorili spevoigro „Jaslice“. Na Silvestrov večer smo se zopet zbrali ob jaslicah. Ure so hitro tekle in staro

leto se je poslovilo. Z novim letom smo začeli duhovne vaje in si začrtali smernice za bodočnost.

Pa ne samo duhovno, tudi telesno smo polni življenja. Ne mislite, da se bojimo zime in snega. Še prav po godu sta nam. Nekateri si privežejo na noge smuči; potem pa hajdi po bregu, kjer marsikdo preobrača kozolce, da se kar kadi za njim. Drugi se poskušajo z drsalkami na ledu. Največ užitka, bi rekel, pa imajo pri tem gledalci, ki se na vse grlo smejejo, kadar ga kdo kaj polomi...

Tako, vidite, nam teče življenje na Radni: v resnobnem delu in veselem smehu.

Še nekaj.

Zadnji dan leta smo pospremili k večnemu počitku veliko dobrotnico našega zavoda, g. Terezijo Planinc. Dočakala je visoko starost 95 let. Bila je vseskozi naklonjena našemu zavodu ter je poskrbela za vzdrževanje enega klerika do mašniškega posvečenja. V večnosti je že gotovo prejela za vse to plačilo, mi ji pa bomo ostali vedno hvaležni in se je spominjali v svojih molitvah. Pogreba se je udeležilo lepo število naših klerikov in pomočnikov. Ob grobu je za g. župnikom Rakovcem tudi g. ravnatelj spregovoril nekaj gorkih zahvalnih besed, pevci pa so občuteno zapeli žalostinko. — Naj ji bo Bog v večnosti obilen plačnik!

Prišli smo v velike gospodarske težave, tako da ni bilo veliko upati na rešitev. V tej stiski smo se zatekli k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Čeprav

ni prišla pomoč takoj, je prišla po štirih letih. Zdaj smo vse uredili in izrekamo zahvalo Mariji ter izpolnimo storjeno obljubo. — Zeleznikar, Zelimlje.

Dolgujem prisrčno zahvalo Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki za uslišano prošnjo v večkratnih stiskah. Še posebno se zahvaljujem za pomoč mojemu sinu, ki je naredil maturo. Zahvalim se in še nadalje prosim pomoči. — Bernik Marija, Škojfa Loka.

Naš mali sinček se je po nesrečnem naključju oparil z vrelim kropom. Otrok je bil v groznih bolečinah. Vse je kazalo, da bodo ostale na obrazu, tudi če ozdravi, hude brazgotine. V tej stiski sem z živo vero in trdnim zaupanjem začela opravljati devetdnevnicu k Mariji Pomočnici in obljubila, če otrok ozdravi, javno zahvalo v Vestniku. Danes je otrok popolnoma zdrav in nima nikakih posledic. Zato vesela in polna hvaležnosti do Marije izpolnjujem obljubo. — Sinkovec Marija, Konjsko.

Pred nekaj meseci sem prosila za devetdnevnicu k Mariji Pomočnici za srečno ureditev zapuščine. Ker se je vse to prav ugodno rešilo, pošiljam naši najboljši Materi, ki nas je tako hitro rešila, najprisrčnejšo zahvalo, s prošnjo, da jo objavite v Vestniku. — Sotrudnica, Šmihel.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za dvakratno srečno prestano operacijo sinčka in za več drugih milosti ter se še nadalje priporočam dobri nebeški Materi. — Družina Gelovčan, Martinvrh.

Jos. Pihler (Zerovinci) piše: „Neka gospa mi je izročila 20 dinarjev, da jih pošljem v zahvalo Mariji, ker jo je rešila v smrtni nevarnosti. Njen mož je bil živčno bolan, da se včasih ni zavedal, kaj dela. Večkrat ji je grozil, da bo ustrelil najprej njo, potem pa sebe. Ravno en dan pred nesrečo sem ji priporočila, naj se zateče k Mariji Pomočnici in naj obljubi majhen dar in gotovo bo Marija pomagala. In tako je bilo. Drugi dan — jaz sem bila ravno tam — pridrvi mož v sobo, nameri revolver proti ženi in sproži. Strel se ni posrečil. Zdi se, da je Marija Pomočnica, katere podoba je visela na zidu, zadržala, da se revolver ni sprožil. Na vpitje žene so prihiteli ljudje, na kar je mož zbežal in končal življenje sebi. S tem je žena, ki je že več let živela v strahu za življenje, rešena.“

J. P. iz Ljubljane pošilja zahvalni dar in naslednjo zahvalo: „Večna hvala Mariji Pomočnici, sv. Jožeju in drugim nebeškim priprošnjikom za ljubo zdravje in za vse prejete dobrote in milosti vsega življenja. Prosim jih še nadalje pomoči.“

Matančič A. iz R. sporoča: „Sotrudnica Antonija D... je zbolela tako nevarno, da ni bilo več upati na ozdravljenje. Zdravnik je rekel: ‚Smilijo se mi ljudje, ker imajo stroške po nepotrebem. Tukaj je vsaka pomoč zaman.‘ Ko sem prišla k njej, je ležala kakor v smrtnem boju že tretji dan. Nič se ni zavedala, le težko je dihala. Prijela sem jo za roko in vzdihnila: ‚Jezus, vem, da sem nevedna prositi, vendar te prosim po ljubi Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, podeli ji toliko zavesti, da se spove in pripravi svojo dušo za večnost.‘ Ko sem odšla, se je začela premikati. Še isti večer je prišla k zavesti, toda izgubla je spomin in se ni mogla ničesar spominjati. To je trpelo devet dni. Deveti dan se je spomin zopet zbudil. Zdravnik je ves začuden vzkliknil: ‚To je pravi čudež. Zdravniška veda ne pomni, da bi kdo v tej bolezni ostal.‘ Gospa D... je bila v 14 dneh popolnoma zdrava in danes opravlja vsa hišna dela.“

Katarina Zavrl (Lahovče) piše: „Moja hčerka je morala prestati težko operacijo. Po operaciji se je pojavila huda pljučnica, da je življenje viselo na niti. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici, opravljala devetdnevnicu, obljubila zahvalo v Vestniku in glej, ozdravela je popolnoma. Tisočera hvala Bogu in Mariji Pomočnici.“

Nadalje se zahvaljujejo: *Jos. Gorišek*, Stična, za uslišane prošnje; — *B. Z.*, Ljubljana, za uslišane želje; — *Mahnich F.*, Ljubljana, za večkratno uslišanje; — *Viljan Marija*, Letuš, za pomoč v hudi stiski; — *Smrtnik Marija*, Guštanj, za uslišano prošnjo; — *J. P.*, Begunje, za velikodušno uslišano prošnjo; — *Matjašič Neža*, Rakovec, za uslišanje v zelo težki zadevi; — *Duhovnik M.*, Medvode, za vrnjeno zdravje mami; — *M. P.*, Prevorje, za ozdravljenje sina vojaka brez operacije; — *Pihler M.*, Zerovinci, za ozdravljenje matere; — *Učakar J.*, za ozdravljenje nevarne bolezni; — *več neimenovanih* za razne milosti.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja. Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec.

Urednik: Tone Vode.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V marcu: 1. 1, 14 — 2. 4, 24 — 3. 7, 7 — 4. 6, 18 — 5. 8, 9 — 6. 9, 10
7. 4, 12 — 8. 3, 16 — 9. 6, 27 — 10. 9, 25 — 11. 5, 6 — 12. 2, 19 — 13. 4, 23
— 14. 9, 20 — 15. 7, 1 — 16. 8, 21 — 17. 7, 5 — 18. 2, 4 — 19. 5, 3 — 20.
6, 3 — 21. 4, 17 — 22. 2, 8 — 23. 9, 22 — 24. 2, 11 — 25. 1, 2 — 26. 8, 30 — 27.
1, 29 — 28. 4, 15 — 29. 5, 28 — 30. 6, 6 — 31. 3, 28.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Perko Tereza, Mala Nedelja;
Jeretina Marjan, Dob;
Kan. J. Šiška, Ljubljana;
Zupan Jozefa, Ljubljana;
Kreker Marija, Sl. Bistrica;
Brvar Jernej, Motnik;
Šinkovec Antonija, Kamnik;
Drofenik Cecilija, Sv. Barbara;
Nučič Jože, Blato;
Nučič Marija, Blato;
Rupar Urška, Žalna;
Levsnik Ana, Krško;
Novak Neža, Koritno;
Tomšič Alejčija, M. Sevnica;
Leban Ignac, Gorica;
Gregorc Marija, Ljubljana;

Štržej Marija, Rakok;
Marčun K. t., Repnje;
Grile Marija, Zgoša;
Kraker Antonija, Vuzenica;
Kramar Marija, Zabukova;
Matjašič Alojžija, Maribor;
Novak Franc, Podgrad;
Kilcer Julijana, Stročja vas;
Eneč Tera, Senovo;
Vrtačnik Marija, Litija;
Vejda Marija, Radoviči;
Skubic Anton, dekan, Ribnica;
Trontelj Jozefa, Luče.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

Dobrim materam v spomin

Na tem mestu se vsakikrat spominjamo tistih pokojnih sotrudnikov in sotrudnic, ki so najbolj požrtvovalno podpirali don Boskove ustanove. Toda kdo je bolj požrtvovalen, bolj velikodušen kakor tisti, ki daruje don Bosku ne samo nekaj gmojnega premoženja, ampak svoje najdražje, kar ima, svoje otroke.

Zato je prav, da se na poseben način spomnimo pokojnih staršev vsakega salezijanca. To je hotel tudi don Bosko, ki je določil, da se naj vselej, kadar umrje oče ali mati kakega salezijanca, opravi za vsakega deset sv. maš. Da tudi sotrudniki in so-

trudnice so dolžni, da s posebno ljubeznijo molijo za tiste, ki so dali don Bosku svoje najljubše, kar so imeli.

V teku enega mesca so štirim salezijancem umrle matere, trem duhovnikom in enemu bogoslovcu. Na Stari cesti pri Ljutomeru je umrla Veronika Pučko, v Gančanih (Prekmurje) Ana Matko, v Lipovcih (Prekmurje) Terzija Jakob, v Nedelici (Prekmurje) Agata Radeha. Vse štiri so bile očilne sal. sotrudnice in dobre matere, ki so zrale svoje otroke prav vzgojiti. Molimo za njihove duše, da bi bile čim prej deležne večnega plčila pri Bogu. Naj počivajo v miru!

Ne prazna reklama - temveč resno opozorilo

je vsaka beseda, ki jo objavi naša domača
VZAJEMNA ZAVAROVALNICA!

Ne prazna obljuba - temveč cenična presheba

*je zavarovanje, ki ga skleneš pri Vzajemni zavarovalnici
v Ljubljani!*

*Zato se zaveden slovenski človek obrne le na Vzajemno
zavarovalnico, kadar hoče zavarovati svoja poslopja in
premičnine zoper požar ali strela, zoper nezgode, svoj ime-
tek zoper vlomske tatvine, svoj avtomobil zoper vse vrste
nesrečnih primerov ali se hoče obvarovati pred zlimi po-
sledicami zakonite dolžnosti jamstva.*

*Prav tako zaupaj Vzajemni zavarovalnici, kadar sklepaš
katerokoli življenjsko zavarovanje!*

KARITAS

V tem svojem oddelku nudi Vzajemna zavarovalnica
najugodnejše načine zavarovanja za posmrtnino, doto
in starostno preskrbo.

RAZNE MLADINSKE KNJIGE,
velik izbor poljudnih enodinarskih „Knjižic“,
vse knjige salezijanske izdaje
vam nudi

Mladinska založba

LJUBLJANA, STARI TRG 30

V Mladinski založbi se dobijo tudi najrazličnejše
šolske in pisarniške potrebščine
po ugodnih cenah.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA